

Bulutlar Bile Düşünceli

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Eylül 2018

Bilmekle iştiğalim ta başlangıcından arzuladığım sona kanat açarken bilip bilmeden.

Suçlanan olmayı ben seçmedim üstelik: yanılığ üstüne yanılığ, ehliyetliyim artık suç hanesinde.

Yalanların soğumasını bekliyorum yoksa dilim yanacak buharı üstünde ziyafet sofrasına oturduğumda. Aşkın sunumunda arka sıradayım aslında aşka inancım tümüyle sonlanmışken yine de ballandıra ballandıra ithaf ettikleri aşk şiirlerine kaçamak bakış atıyorum ve gülümsüyorum içimdeki bilyelerle oynayan çocuğun da hevesini kaçırmadan.

İhya edilesi bir yalnızlık demek ki; demir aldığım ilk günden beri değişen bir şey yok.

Satırlar kayboluyor; seçemiyor gözlerim aklıma mukayyet olmak adına okuyorum usulca ve her göz kırpışında aklıma ilkokul öğretmenim geliyor.

İlk kavgamı yaşadığım.

İlk kez birinin aşkını itirafına tanık olduğum.

İlk yıkıldığım.

İlk değil tek demiştim oysa her birine.

Başlangıcını düşünüyorum yenilgilerimin: hangi biri diğerini tetikledi acaba? Ya da ben miydim tek sorumlu olan ve çoğuna göre de sorunlu...

Kıyasıya rekabetin yaşandığı; aklın haznesine bilgiler sırayla girerken ruhun bir türlü olgunlaşmadığı...

Ne değişti ki dünden beri?

Satırların izdihamına asla yenilmedim ben ama insanların yarattığı izdihamda hep ezildim belki görmeden geldiler beni belki sorumlu tutulduğum üstelik pay sahibi olmadığım ne ise. Yine de başımı dik tutmayı bildim bazense arkama dönüp bakmadan gittim bir daha da geri dönmek üzere.

İzafi olduğunu biliyorum artık sanırım idrak gücüm bir noktada yenik düşüyor ve izahı olmayan çoğu şeyi de sineye çekiyorum.

Ben hep aynıyım: hep de aynı kaldım yine de farklı bir nüans arıyorum yaşantımda en azından yazdıklarım farklı olmalı ve işte duygulara yenik düştüğüm an sıralamaya başlıyorum.

Bir sıra sayısı mıyım yoksa bir asal sayı mı? Matematiğin dokunduğu her alan ayrı zevk vermiştir bana gerçi lise yıllarında asla haz etmediğim teoriler ve ilintili problemler canımı çokça sıkmıştır ama.

İşte klasik sunumu dünümün.

Bu günümde kayıt altına aldıklarım her nedense alt yapı itibariyle geçmişten üflenen ve ben ara ara serpiştiriyorum konfetileri.

Yaşama sevincimin çalındığı bir girizgah yine güne nasıl başladım ya da mecbur bırakıldım ve herkes kendi bildiğini okurken ben ulvi görevlerimi ifa etmek adına son kez deyip sonlanmayacağını bildiğim her şeyin yolunda gitmesi adına hep ısrarcıyım ve gardımı almak zorunda kalıyorum her halükarda sanırım halüsinasyon üretme mekanizma yenik düşüyor gerçeklere ve ne masallara inanıyorum artık ne de pervasız aşklara.

Eylül tüm hüznüyle esir aldı şehri. Şehir dünden esir düşmeye razı da mevsime sanırım İstanbul'un solgun yüzünde hep farklı bir terane.

Ya derinden iç geçirecek ana yollar.

Ya da trafiğe kapatılacak kaç tali yol varsa. Tipik İstanbul sendromu hele ki yağmur yağmaya görsün nereden baksanız saatler sürecektir bir yerden bir yere varmanız belki de o yüzden yürüyerek gidip gelmeyi seviyorum ne zaman yağmur varsa bu sefer çamur sıçratan vasıtalara ve şemsiyelerin gözüme girme ihtimalini de göz önüne alarak hele ki ansızın bastırılmışsa sağanak sormayın gitsin.

Gölge olmadan yürümek ne güzel yoksa şehre gölge olmak mı belki de şehrin dokusunda yalnızlığın şarkısını çalmak her ne kadar tikiş tikiş caddeleri yalnızlık olarak addetmek mümkün olmasa da... hayır, yalnızlık her manada geçerli bir durum bir de yabancı bir semtte iseniz ve size aşına olmayan insanlar da varsa yanınızdan akın akın geçen.

Sıfatları ihlal eden de çok insan var aslında insanlığını ihlal eden ve şehri de darp eden.

Kıyısında yaşadığım bir hülya yine yalnızlığın simgesel çığırkanlığı belki yekten teyit geçen: sonrası malum: derin bir huzur, sessizlikle yüz göz olduğunuz ve belli belirsiz sırttığınız ya da aşikâr olsa biri bir şey mi der, demekten de geri duramadığınız.

Rol model aldığınız kim ise: elbette ilk sırada kabul gördüğünüz ölçüde sizin de kabul ettiğiniz ve ilk sırada aile büyükleriniz: sağ ya da ölü, fark eder mi? Hele ki; bir de çatık kaşlı bir resim ise hayallerinizde jet hızıyla irkilmenize sebebiyet veren...

Durağan seyrinde iken hayatın her şey nasıl normal seyrinde gözüküyor, değil mi? Ve de insanlar. Herkes mutlu; herkes birbiri ile ilgili ve nasıl da munis nasıl da sır saklayıcı. İşte bir sıfır yenik başladığınız o içgüdüsel yolculuğunuz. Tecrübe ile sabit üstelik: kim ki ağzımdan çıkan bir cümleyi bir diğerine havale eden akabinde çoğalan düşmanlarınız.

Sevginin en muteber duygu olduğu gerçeği elbette cepte ve güven duygusu yine eşlik eden yine de sanmayınız ki; latife yapıyorum.

Bingo! Açık verdiğiniz o minik sırrınız ile muazzam bir potansiyel katile dönüştünüz. Bir de bire bin katanlar da eşlik etti mi sonra da en müşfik halleriyle size hatrınızı sorarlar ve elbette sayısız kaş göz işareti.

Samimiyetin ayağa düştüğü aslında samimiyetin laubali olmakla eş tutulduğu ve ciddiyet. Bu sefer size soğuk damgası vuranlar ya da basit bir tepkiniz: ayıkla pirincin taşını.

Hayat sayısız değişkeni ile kocaman bir denklem ve bunu çözmeye asla gücünüz yetmeyecektir. Sahi, bunu ben mi söylüyorum?

Yalan mı?

Hem de nasıl.

Hele ki dünyada geçirdiğim zaman boyunca hep de çözüm odaklı yaşamış biri olarak üstüne üstük çözdüğümü de ilan ettiğim sayısız kere.

Kulakları çınlayan çok insan var ve rahmet okumaktan kaçındığım. Nasıl acımasız bir insanım, değil mi? Hele ki mezarımı kazanların ardından onları affetmemi bekleyen varsa... üzgünüm, sevgili Tanrım.

Nefret konusunda çokça teori var yine iki değerli büyüğümden feyiz aldığım üstelik İslamiyet'i hakkıyla yaşayan iki insan.

Biri nefret ettiklerini bile bağışla ve sev, derken...

Ve diğeri; nefretini asla azaltma ve uzak dur onlardan, demeyi hak görürken.

Hali hazırda ne cinayet işledim ne de cana kast ettim.

Aslında hem cinayet işledim hem de canıma kast ettim.

Çelişkinin daniskası.

Ya da şöyle diyelim: kocaman bir ikilem.

Eğer ki; içimdekini saklayamıyor ve paylaşıyorsa demek ki ben çoktan öldürdüm kendimi ve bunu defalarca yaşadım üstelik en yakınım kim ise aslında onun vasıtasıyla ben çoktan infilak ettim.

Ve sevdiklerime ihanetimin sanırım sevginin doz aşımı: ya kayıtsız kaldığım ya da gözüne soka soka sevdiğim: yaşı, kimliği, cinsiyeti ne olursa olsun: Allah rızası için sevdiğim ve sonuna kadar inandığım ve işte öldürdüğüm insanlar sanırım sevginin boğucu gücü, deyip geçmeliyim... ama geçemiyorum işte. Buna bir de saygıyı ekledik mi. Saygının sevgi ile iletişimi akabinde yere göğe sığdıramadığım sayısız insan ve helal da olsun hem binlerce kez.

Hayatın bir okul olduğu gerçeğine çok yeni vakıfım.

Aslında okuduğum okullar hayatın ta kendisi imiş. Demek ki basit bir mantık kazası deyip işin içinden çıkamıyorum tabii ki de. Her anlamda farklı kişilikte insanın-daha doğrusu çocuğun-bir araya geldiği bir cemiyet okul hayatı ve burada en önemli görev de eğitimcilere düşüyor. Yeri geldi mi kaynaştırma eğitimi yapacak yeri geldi m, tatlı sert hayatının dersini verecek öğrencilerine hatta bir özetini sunacak ömrün ve gailimizin ne olduğunun ve bu elbette informal eğitimin de kapsama alanına giriyor yine de formal eğitimde tüm öğrenciler bir şekilde nasipleniyorlar öğretmenlerinden. Elbette öğretmene yansımayan çokça şey var yine öğrencilerin birbiri ile paslaştığı ve asla duyulmasını istemedikleri.

Ve geldiğimiz nokta: reşit olmayı biliyor muyuz bilmiyor muyuz? Acıda. Sevgide. Merhamette. Ceza babında. Sorumluluk alırken.

Aslında reşit olmayan çokça duyguya sahibiz. Belki erken yaşta aklımız her şeye ermezken zamanında, şimdilerde çocuklar büyüklerini bile sollayıp her konuda bilgi sahibi olmak konusunda inanılmaz donanımlılar. Gerçi nereye kadar doğru ve yanlış biliyorlar, tartışılır lakin gerçek o ki; günümüz imkânları ile çocuklar daha doğrusu küçük yetişkinler pek çoğumuzu şaşkınlığa uğratabilecek düzeyde bilgililer ve mutsuz. Tıpkı bizlerin mutsuzluğuna tanık olup mutluluk arayışına erken bir yaşta başlamışken.

Göğün katmanlarında bulutlar bile düşünceli. Bizler nasıl olmayalım?

Mevsimin irkildiği bir yaz sabahı ile güne başlayıp günü sonbahar tadında bir değişimle sonlandırırken ve

kim bilir geceye geçtiğimizde kış mı çatacak kaşlarını, beni neden erken çağırdınız, diye?

Kısaca her şey birbiri ile ilintili ve bu etkileşim her şeye ve her birimize yansıyor.

Bazen unutuyoruz.

Bazen irkiliyoruz.

Bazen çok çok seviyoruz.

Ve kaygılanıyoruz.

Yoksa endişe edecek çok şey yok da bizler evham mı yapıyoruz?

Varsayımlardan çıkıp yola en kestirme yola varamazken.

Bazense yoldan çıkmışlığımız ve ne çok yanlış üstüne üstük doğru bildiklerimiz bile bize burun kıvırıyor.

Sevgiyi katlettik sonunda aslında evreni de rezil ettik ve rahmet yağmaktan ziyade başımıza taş olarak yağıyor nerede ise.

Dünyayı hangimiz mi kurtaracak? Yoksa en büyük ihaneti ve o müphem sonu kim mi sunacak Yaratıcıya?

Aklımıza mukayyet olsak bile ruhlarımız pek bir çalkantılı.

Zamanında öğütemediğimiz duygu ve düşünceleri artık idam sehpasında sallandırdık madem... demek ki; ölmek için çok sebebimiz var yine de bizler sonsuzluğa göz dikmişken ve tamah ettiğimiz dünya malı ile ipliğimiz çoktan pazara çıkmışken...

Severek çoğalmamız gerekirken bizler manen tükeniyoruz ve birbirimizi tüketiyoruz üstelik dünya kaynaklarını ve nimetlerini de son zerresine kadar kullanıp heba ediyoruz: çiçeği, doğayı, inancı, sevgiyi ve çocukları.

Kendi kıymetimizi bilmek adına çocuklarımıza bile sahip çıkamıyoruz ve egomuzla sivriliyoruz daha da çok ve daha da... bir yetim boynunu bükerken babasını teslim ederken kara toprağa ve bir anne, evlat acısı ile kendinden geçmişken.

Kızgınız birbirimize ve çok da haksız lakin en kızgın sadece Tanrı ve tek haklı olan da.

Geç kaldığımızın bilincinde olsak bile hala mahvetmeye devam ediyoruz.

İklimler dahi yolundan çıkmışken ve her yeni gün sona delalet işaretler taşıyorken.

Karamsar olsam bile genelde aslında tüm bunlar günümüzün tablosu.

Somurtuk bir gökyüzü; kararsız bir hava; kaybolan değerler ve çocuklar ve ne yazık ki ölümü erken yaşta karşılayan sabiler üstelik hiçbir suçları yok iken ve yarınlar için umutlarını da kara toprağa beraber götüren.

Sevmeyi unuttuk. Sevilmeyi de önemsemiyoruz artık.

Kendimize olan saygımız çerçevesinde saygısız davranmayı şerh düştük neredeyse.

Zararın neresinden... dönülmez ömrün ufkunda hep mi karanlık?

İnsanlığımızı neresinden kurtarsak bu, bir kazanım olacak: en azından yetişen gelecek nesiller için. Çok mu geç çok mu uzağımız gerçeklere, bunu sadece Tanrı bilir lakin kalan sağduyumuza emanet evren ve insanlık.